

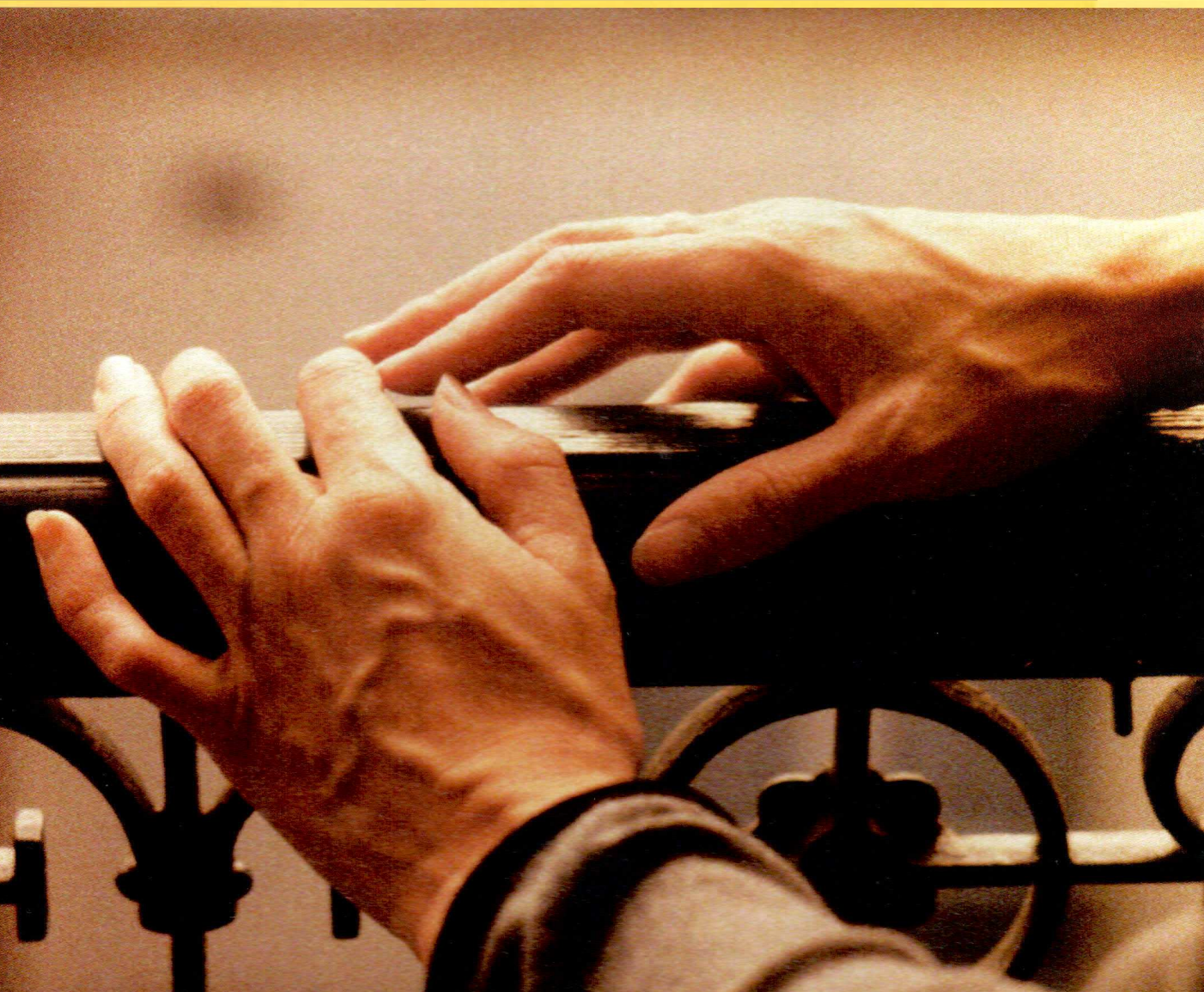
Szentírás Szövetség

Tematikus óravázlatok
női bibliaköröknek

Kezek

5

Tartalomjegyzék

Bibliatanulmányozás	„Íme, tenyerembe véstelek be!”	3 – 6. oldal	
Áhítat	„Vezetve”	7 – 8. oldal	
Téma	Isten keze Az emberi kéz	9 – 11. oldal 12– 14. oldal	
Kreatív, közös témafeldolgozás	Isten keze megőriz engem Kezek Jézus szenvedéstörténetében	15 – 18. oldal 19 – 22. oldal	
Életrajz	Florence Nightingale Tevékeny kezek	23 – 27. oldal	
Különleges alkalom	A kéz—megéri az ünneplést Isten csodálatos művét ünnepeljük Javaslat játékokra, gondolatok áhítathoz, vers	28 – 35. oldal	
Kézművesség	Kézlenyomat Ujjlenyomat	36. oldal 37. oldal	
Vizuális téma feldolgozás	Kép: Isten egyengeti az utat Gondolatok a képről való beszélgetéshez	38. oldal	
Ültessük át a gyakorlatba!	Játék: „Életre segítő kezek” Történet Baba-mama körnek Gyermekek dal Baba-mama körnek	39 – 42. oldal 43 – 44. oldal 45. oldal	
Ez + Az	Interjú: Élet egy kézzel Programpontok egy „háziasszony-képzőhöz” Versek Rövid történet Lélekfrissítő minta	46 – 47. oldal 48. oldal 49. oldal 50. oldal 51 – 52. oldal	

Ézsaiás 49,13-16

Bevezetés:

A Biblia ezzel a képpel ábrázolja a Teremtőt. Mert Istent is kezéről ismerhetjük fel!

Az Ő erős keze vezeti népét, az Ő keze ad új erőt, tart meg és őriz meg. De Isten keze az ítéletet is megengedi, nem avatkozik be mindig a dolgok folyásába. Mégis szüntelenül kész rá, hogy szeretettel forduljon hozzánk, hogy segítsen, vigasztaljon, gyógyítson és áldjon.

Bibliaolvasás: Ézsaiás 49,13-16

Ézsaiás, Ámós fia a Krisztus előtti 8. században élt Jeruzsálemben. Uzziás király halálának évében (Kr.e 740 körül) hívta el Isten prófétának, és 40 évig működött Jótám, Áház és Ezékiás királyok uralkodása idején. Próféciai Isten ítéletéről szólnak Izráel és a világ népei felett. Panaszodik Jeruzsálem lelkiállapota miatt, de hirdeti az eljövendő üdvösséget is, amely a Messiás megjelenésével fog majd beteljesedni.

A kiválasztott versek az ún. „Izráel megváltásáról szóló vigasztaló könyvből” származnak, amely a 40. fejezettel kezdődik el.

A babiloni fogság perspektívájából szólal meg ez az üzenet, amely felöleli a legmélyebb reménytelenség időszakát. Az 1-39. fejezetekben meghirdetett ítélet 150 évvel később Jeruzsálem elpusztításával, valamint a nép babiloni fogságba vitelével fog majd valóságosan beteljesedni.

Izráel ereje végére ért, már nem is lehetne nagyobb a nyomorúság. Júda, mint állam megszűnt létezni, a Templom porig égett, a nép nagy részét deportálták. Akkor vajon már nem érvényes az ígélet, hogy Dávid trónja örökké megáll, és hogy Isten mindörökké Jeruzsálemben fog lakni? Akkor tehát ez lenne a vége Isten szövetségének?

A 137. zsoltár, a babiloni foglyok panasza megrendítő szavakkal fejezi ki a kétségbeesett nép helyzetét. „Hogyan énekelhetnénk éneket az Úrról idegen földön?”

A próféták kérlelhetetlen élességgel intik újra meg újra bűnbánatra a népet. Izráel most saját bőrén tapasztalja, hogy Isten valóra váltja az ítéletet.

Ézsaiás viszont az ítélet megvalósulásának kellős közepén már látja a kegyelem idejét, az üdvösség napjának felragyogását (2 Kor 6,2). A reménység a szó. Ezért hív fel a próféta Isten dicsőítésére a legnagyobb nyomorúság közepette is.

Felhívás dicsőítésre (13)

A szenvedés ideje véget ér. Szabadulás és visszatérés vár a népre, Isten maga egyengeti az utat. Isten erős kézzel vezeti majd népét, gondoskodni fog róluk, mint egy jó pásztor, aki törődik a nyájjal. Az ország, ahonnan elűldözték őket, újra az örökségük lesz majd, és a nép összegyűlik a föld négy tájáról.

Egyedül Isten cselekszik, Ő a történelem Ura. Ez ad bátorságot a csüggedőknek, reménységet a reményteleneknek és új erőt mindazoknak, akik erejük végére értek.

Ezért aztán itt az ideje a dicsőítésnek!

„Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet!” Így hangzik a próféta üzenete a 40. fejezet kezdetén. A nyomorúság és kilátástalanság kellős közepén meglátatja Isten azt, ami az Ő szemében már most beteljesedett valóság: az Úr megvigasztalja népét.

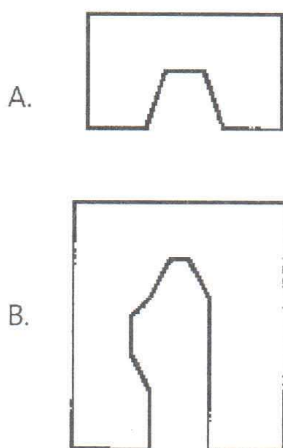
Az alkalom középpontjában Horst Räche „Kísértés” című linómetszetének (vö. fénymásolat) tanulmányozása áll. Három lépésben vizsgáljuk meg a grafikát:

1. a személy
2. a kezek, amelyek utána nyúlnak
3. a felülről lenyúló, oltalmazó kéz

Annak érdekében, hogy jobban sikerüljön a kép egy-egy részletére figyelni, a többi részt eleinte eltakarjuk.

Előkészítés:

A takarásokat a következőképpen készítjük el: az A vázlat alapján körbevágunk egy papírt, amely a linómetszet felső részét takarja el, és ragasztószalaggal rögzítjük a kép felső széléhez. A 2. lépéshez szükséges gondolatébresztő kérdéseket ráírjuk a lapra, majd – lehetőleg öt – kiscsoport számára lefénymásoljuk. A linómetszet közös vizsgálatához a képet fóliára másoljuk, vagy pedig felnagyítjuk, és további takarólapot készítünk a B sablon alapján, amit ráragasztunk az elsőre. A kép letölthető a *Szentírás Szövetség* honlapjáról.

A csoportos munkához papírt és íróeszközt készítünk elő.

Javasolt ének: Lelki próbáimban, Jézus légy velem (Ref. Ék.: 338)

Bevezetés:

Mindannyian sok figyelmeztető jelzéssel találkozunk a közúti forgalomban, a háztartásban, séták során vagy bevásárlás közben.

Gyakran megijedünk, amikor majdnem megtörténik velünk valami rossz, amikor alig úszunk meg egy balesetet. Sokszor azonban egyáltalán nem észleljük, hogy veszélyben voltunk. „Nem láttad azt az autót? Majdnem nekimentél!” kiáltja ijedten a barátnőm autózás közben. Nem, én nem láttam, és nem vettem észre, milyen közel jártam az ütközéshez.

„Isten keze védelmez” – ez ennek az alkalomnak a témája. Gyakran mondhatjuk ezt hálátelt szívvel. De talán éppoly gyakran feltesszük a kérdést: „Valóban oltalmaz engem Isten keze? Akkor miért vette el tőlem Isten a férjemet ennyire korán? Nem óvhatta volna őt meg a halálos betegségtől?”

ELSŐ LÉPÉS

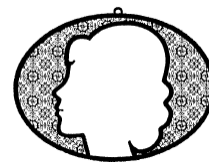
A személy megfigyelése

Egy fiatal férfit láthatunk. Úgy tűnik, úton van egy cél felé. Csakhogy valami megállásra kényszerítette. Megáll és körülnéz. Homlokán a gondolkodás ráncai, egyik kezét zsebre dugta. Talán már nem tudja, hogy a megkezdett irányba vagy más úton menjen tovább? Mi zavarta meg?

MÁSODIK LÉPÉS

a) Csoportos munka: A kezek megfigyelése

A felső takarólapot felhajtjuk.

Florence Nightingale rögtön munkához látna, ebben azonban az illetékes orvosok és a katonai bürokrácia megakadályozzák. Teljes újdonságnak számít a női személyzet egy hadi kórházban, és nem bíznak bennük. A szolgálatot ellátó tisztek Florence Nightingale-ben besúgót látnak, és azt mondják inkább, hogy minden a legnagyobb rendben van, nincs szükségük a hölgyekre. Florence megparancsolja csapatának, akik négy kis szobában laknak együtt, hogy várjanak.

Két dolog jár a fejében: egyfelől egyszerűen csak segíteni akar, másrészt áttörést akar a női betegápolásban is. Nagyon diplomatikusan és okosan kell cselekednie. Néhány napon belül több új beteget szállítanak *Skutariba*, és az orvosok képtelenek a sérültek ezrein akár a legcsekélyebb mértékben is segíteni. Ekkor Florence segítségét kéri. A következő hónapokban Florence és csapata egyre inkább átalakítja a körülményeket *Skutariban*. A brit kormány egy nagyvonalú összeget bocsát rendelkezésükre ehhez. Az orvosok elismerik, hogy Florence alapvető kritériumai: a tisztaság, a rend, a levegő és a fény, csökkentik a halálozási arányt. Florence, akit a katonák az irgalmasság angyalának neveznek, tehetséges szervező és jó példakép. Takarít, főz, listákat ír és bevásárol. A katonákat nagy szeretettel ápolja, és éjszakánként, amikor minden csendes, odamegy a haldoklók ágyához, és mellettük marad. Meggyőződése, hogy az ápolás és az emberség összetartozik, és küzd a minisztériumok hatalmi bürokráciája ellen. *Skutariban* a végkimerülés határáig dolgozik, de az orvosokkal együttműködve végül sikerül emberi körülményeket teremtenie

Florence 1859 májusában rászánja magát egy krími utazásra, hogy más kórházakat is lásson. Az utazás közben az iszonyattól és az embertelenségtől elborzadva, a gerillaharctól és a papírmunkától kimerülve megbetegszik, és két hétig küzdenek az életéért. Idő előtt vissza kell térnie *Skutariba*. A csinos, széltől is óvott lányból egy sovány, megviselt nő lett, aki betegsége alatt továbbra is dolgozik.

Florence döbbenet vizsgálja megváltozott arcát a tükörben: „Ugyan csak harmincöt éves vagyok,”-suttogja hangtalanul, „de úgy nézek ki, mintha hetven éves lennék!” 1856. március 30-án Oroszország és Törökország aláírja a békeszerződést, és ezzel a háború hivatalosan véget ér.

Kéz, amely fáradhatatlanul ír (1856-1873)

Florence Nightingale teljesen kimerülve tér haza a családi birtokra, *Lea Hurst*-be, de már az első órákban korlátok közé szorítva érzi magát. Tovább küzd. Szemében a betegápolás nem képzetlen, egyszerű cselédeknek való. Ezért mindent latba vet egy képzés beindításáért, hogy az embereknek a lehető legjobb ápolást lehessen nyújtani. Miután összeszedte egy kicsit magát, és belevág a feladatba, azzal kell szembe-sülnie, hogy nőként kevésbé hallathatja a hangját a politikában. Egészségügyi reformokat akar, de tudja, hogy a tiszteket nem szabad magára haragítania. Egy barátja kijár neki egy meghallgatást Viktória királynő-nél és Albert hercegnél, akik el vannak ragadtatva Florence reformjaitól. A királynő támogatásáról biztosítja, és 1857-ben egy „hadieseményekkel foglalkozó bizottság” alakul.

Florence jelentések írásával tölti az idejét, illetve „*Jegyzetek az ápolásról*” címmel könyvet ad ki. Mivel nőként egyetlen bizottságban sem vehet részt, más országokban végez tanácsadást. Leveleken, könyveken és beszélgetéseken keresztül ad ötleteket a kórházi betegápoláshoz.

1860. június 24-én Angliában megnyitja a londoni *Szent Tamás Kórház*hoz csatlakozó ápolóképző tanintézetét. A betegápolást első alkalommal definiálják és ismerik el szakképzésként. A következő években egyre több jelentést és tervezetet ír. Foglalkozik a házi betegápolással, a szüléssel, valamint az elmeorvosi intézetekkel és a szegényházakkal.

